

opregning af tilfælde i statsejendomsskatteloven overføres til det kommunale område.

Fritagelsen for grundskyld til staten i henhold til § 49, stk. 1, c-f, i statsejendomsskatteloven følger umiddelbart af loven og vedrører skoler, hospitaler og sygehuse m. v., sports- og idrætsanlæg, forsamlingshuse samt elektricitets-, gas- og vandværker. Fritagelsen i henhold til § 50, stk. 1 og 3, meddeles bevillingsmæssigt af finansministeren, og fritagelsesadgangen omfatter almenvelgørende og almennyttige institutioners ejendomme samt skove, der som følge af brand, storm, svampeangreb eller lignende begivenheder har lidt skade på træbestanden.

Som en udvidelse af adgangen til at fritage for kommunal grundskyld i forhold til gældende ret kan nævnes adgangen til at fritage elektricitets-, gas- og vandværker under nærmere angivne betingelser, jfr. statsejendomsskattelovens § 49, stk. 1, f., samt til at fritage skove, der som følge af brand, storm, svampeangreb eller lignende begivenheder har lidt skade på træbestanden i nærmere i stats-ejendomsskattelovens § 50 angivet omfang.

Til § 9.

Paragraffen svarer ganske til bestemmelsen i den nugældende kommunale ejendomsskattelovs § 18 om bevillingsmæssig fritagelse for grundskyld af private grunde, der af samfundsmæssige hensyn ikke ønskes bebygget. Denne bestemmelse er ved tidligere forslag til kommunale ejendomsskattelove foreslået ophævet, idet bestemmelsen ansås for uden betydning som følge af den udvidede hyplanlovgivning m. v. I enkelte sager vedrørende ejendomme, der er erhvervet til kirker og kirkegårde, har bestemmelsen dog fortsat vist sig at have betydning for så vidt angår den ofte ikke helt korte periode, der er hengået, inden arealet er taget i anvendelse til de nævnte formål og dermed har kunnet undtages fra vurdering i henhold til statsejendomsskattelovens § 7.

Ved statsejendomsskattelovens § 50, stk. 2, blev der i 1958 indført en bestemmelse, hvorefter finansministeren kan tilstå fritagelse for grundskyld til staten i tilfælde, hvor en ejendom i medfør af den kommunale ejendomsskattelovs § 18 af vedkommende kommunalbestyrelse helt eller delvis er blevet fritaget for grundskyld til kommunen, og der er således også for denne bestemmelses vedkommende tilvejebragt overensstemmelse mellem de to ejendomsskattelove.

Til §§ 10 og 11.

Som anført i de indledende bemærkninger blev ejendomsskylden fikseret i bykommunerne ved lov

nr. 31 af 15. februar 1957. På samme måde som ved fikseringen af statsejendomsskylden var det de i skatteåret 1956-57 opkrævede skattebeløb og ikke de skattepligtige forskelsværdier, der blev fikseret. Skattebeløbene var oprindeligt beregnet med forskellige promiller fra kommune til kommune, og også inden for samme kommune gjaldt der forskellige promiller som følge af, at tillægsejendomsskylden (fra 1955) i et vist omfang også blev pålagt ejendomme fritaget for ordinær ejendomsskyld i henhold til byggestøttelovgivningen. For at få en ensartet ekstraordinær ejendomsskyld var det derfor nødvendigt at indføre betegnelsen „den fikserede skattepligtige forskelsværdi“ som udtryk for det beløb, hvoraf den ekstraordinære ejendomsskyld skulle beregnes, jfr. § 3, stk. 1, i lov nr. 357 af 27. december 1958. Da den ordinære og den ekstraordinære grundskyld i nærværende forslags § 2 foreslås lagt sammen, og da man er gået over til en fiksering på værdier for så vidt angår den ekstraordinære ejendomsskyld, og i øvrigt for at få ensartethed i forhold til den foreslåede fiksering af ejendomsskylden i sogne- og amtskommunerne, er den samlede ejendomsskyld i bykommunerne foreslået fikseret på grundlag af fikseringsværdier, jfr. forslaget § 11, stk. 1. Fikseringsværdien for en ejendom er defineret som det beløb, hvoraf den fikserede kommunale ejendomsskyld og ekstraordinære ejendomsskyld for skatteåret 1960-61 er beregnet. Den ansættelse, der ligger til grund for fikseringsværdien, er i bykommunerne stadig den for skatteåret 1956-57 gældende ansættelse, jfr. forslaget § 11, stk. 3.

Den ekstraordinære ejendomsskyld, der fra og med skatteåret 1960-61 udgør 14 promille, skal efter de gældende regler aftrappes med $\frac{1}{10}$ efter hver almindelige vurdering, første gang efter 13. almindelige vurdering pr. 1. september 1964. Da regeringen tilsigter en begrænsning og successiv afskaffelse af bygningsskatterne, foreslås det, at den ordinære og den ekstraordinære ejendomsskyld sammenlægges, og at den således sammenlagte ejendomsskyld aftrappes med $\frac{1}{7}$ hvert 4. år i stedet for med $\frac{1}{10}$, jfr. forslaget § 10, stk. 2.

Efter loven om de ekstraordinære ejendomsskatter til kommunen opkræves ekstraordinær ejendomsskyld for en ejendom ikke, når den udgør et beløb, der er mindre end 25 kr. pr. kvartal, hvilket vil være tilfældet, når den skattepligtige forskelsværdi udgør mindre end 7 142 kr. 50 øre. Såvel af praktiske hensyn som af hensyn til en særlig begrænsning af bygningsskatterne for de mindre ejendomme, foreslås det, jfr. forslaget § 10, stk. 1, at der ikke skal opkræves ejendomsskyld af en ejen-